

[Maigaard.]

sen af vores ressourcer, af vores kapital og vores arbejdskraft, og derfor synes jeg, folketinget må interessere sig vældig meget for den udgiftsramme, som antydes i lovforslagets bemærkninger. For det nytter jo ikke noget, at vi vedtager en udmærket lov — det mener jeg i og for sig der er lagt en baggrund for — hvis reformen så går i stå efter 1975-76, når den begynder at koste penge. Folketinget må simpelt hen sørge for, at der er en sammenhæng mellem lovgivningen på dette område og de bevillinger, der stilles til rådighed.

Dér synes jeg det er spændende, men også en lille smule foruroligende at se på de løse overslag over udgifterne, som bemærkningerne til lovforslaget indeholder. Man arbejder med to tidshorisonter, én frem til 1975-76, hvor det er forholdsvis begrænsede beløb, vi arbejder med — der tales om en elevtilgang på 6.400 elever — og så en tidshorison, som ligger frem til 1978-79, hvor man regner med at omkring 30.000 unge, altså det, der svarer til et lærlingekuld, gennemgår en erhvervsfaglig uddannelse med basisåret som udgangspunkt. Hvad vil det så sige? Ja, hvis vi prøver at se på den første tidshorison, altså den, der går frem til 1975-76, så vil de samlede omkostninger være 89,5 milliard kr.; heraf vil statens omkostninger være 72,5 milliard kr., for så vidt angår driften. Op til dette tidspunkt, altså op til 1975-76, vil statsudgifterne til udstyr og inventar andrage 127,5 mill. kr. Jeg ved ikke, om jeg sagde milliard før, så var det forkert; det må vi have rettet med det samme. Jeg går ud fra, at undervisningsministeren fortsat er så meget pædagog, at han har den røde blyant med. (*Undervisningsministeren* [Knud Heinesen]: Vi har også økonomer!). Nå, det glæder mig, at regeringen også har økonomer. Det er betryggende at høre i disse tider, men altså, vi bruger den røde blyant i denne sag.

Der skal, hvis vi kigger videre på det, bruges penge til skolehjem og befording i beskeden omfang, men der skal uddannes 350 lærere mere, de er regnet ind i udgifterne, men hvor uddannes de, hvor kommer de fra? Og der skal bruges penge til kursus til lærerne, som skal videreuddannes; der er også nævnt et millionbeløb på dette punkt.

Går vi frem i den dyre ende, altså i den

anden halvdel, frem til den sidste tidshorison, er det anderledes tunge beløb, der tales om. Der tales om 30.000 elever og 390 mill. kr. i samlede omkostninger; der er et, må man jo gå ud fra, ganske stort beløb til udstyr, til inventar, til bygninger; der skal skabes 4.600 kostpladser, der kommer en udgift til befording, der skal på det tidspunkt være uddannet 1.400 lærere, og jeg spørger igen: hvor uddannes de for øjeblikket?

Derefter synes jeg det er rigtigt at stille spørgsmålet om ressourcerne. Altså: har vi disse ressourcer? Er tallene regnet ind, hvis jeg må spørge på den måde, i de langtidsbudgetter, regeringen ikke har? Jeg synes, dette forslag sådan set rammer os på et meget ømt punkt, for jeg tror, vi alle er enige om, at der er et endog meget påtrængende behov for reform på dette område; og jeg tror, vi også er enige om, at det er et meget produktivt område, der i givet fald skal investeres på. Men samtidig synes jeg, at beløbsstørrelserne sådan set rammer den måde, samfundet ledes på, i den forstand, at den manglende prioritering springer i øjnene.

Hvis jeg spørger ministeren, eller hvis jeg i udvalget — og det agter jeg at gøre — spørger økonomi- og budgetministeren, som jeg også finder vi skal diskutere sagen med, om han har pengene, så vil vi ikke få noget svar, og hvis vi diskuterer, om man skal føre penge til fra andre områder, hvor man så kunne spare, så vil vi heller ikke få noget svar, fordi vi ikke har en nogenlunde planlagt og prioriteret udbygning af vores samfund. Jeg synes, det springer meget, meget klart i øjnene her, og jeg gentager altså spørgsmålet; jeg gentager min angst for, at det går i stå efter 1975-76, og jeg spørger igen: hvordan er beløbene regnet ind i de langtidsbudgetter, regeringen ikke har?

Jeg skal i hvert fald for mit partis vedkommende sige, at årstallet 1978-79 for den færdige udbygning ikke er afgørende for os. Det afgørende er, at der sker en planmæssig udbygning ud fra et realistisk udgangspunkt, sådan at vi ved, hvor vi starter, og ved, hvordan og hvornår vi ender.

Disse planlægningsaspekter kommer også ind på en række andre områder, når man ser på denne lovgivning. Hvad skal man udanne lærlingene til — det vil jeg kalde dem